

Halsen frem med en Bevægelse, som om han sank sin sidste Betænkelighed, og sagde:

„Ja, jeg tilstaar . . . jeg mener virkelig, at det ikke er noget godt Eksempel at give Menigheden, naar Hr. Kapellan Hansted kan træffes sent om Aftenen paa et ensomt Sted i særdeles øm Berøring med en af Egnens unge Piger.“

Provst Tønnesens Ansigt blev askegraat. Han maalte atter langsomt Hjælpelærerens fulde Højde og sagde endelig:

„Hvem har set det? . . . Svar!“

„Det har jeg selv, Deres Højærværdighed!“

„De! . . . Og sent om Aftenen, siger De!“

„Mellem ti og elleve.“

„Og hvor?“

„Ude ved Hammervigen . . . „Kirken“, som Befolkningen kalder Stedet.“

„Og De er ganske sikker paa, at De ikke tager fejl . . . i nogen Henseende?“

Hr. Johansen bøjede Hovedet og saae undseligt ud til Siden.

„Det var virkelig ikke muligt at tage fejl, Deres Højærværdighed.“

Der blev et Øjeblik Stilhed. Derpaa sagde Provsten:

„Kan De omtrentlig angive, paa hvilken Tid . . . jeg mener, hvilken Aften De saae Hr. Hansted i den omtalte Situation?“

„Det kan jeg let, for det var netop igaar Aftes.“

„Igaar! Efter Mødet! Saa der har vi altsaa Forklaringen!“ udbrød han uden at vide, at han tænkte højt.

Derefter saae han atter strengt paa Hjælpelæreren og sagde:

„Hvad De har fortalt mig bliver foreløbig mellem os. Forstaar De?“

Hr. Johansen bukkede ydmygt.

„Jeg skal nu lade Sagen undersøge, og jeg vil sige Dem, det vil komme Dem dyrt til at staa, hvis De blot paa et eneste Punkt har vist Dem uefterrettelig! . . . Den Barnefødsel, De talte om, skal jeg huske at indføre. Har De Papirerne med? Godt! Ja, saa er der ikke mere for idag.“

Da Provst Tønnesen kort efter fra Verandaen kom ind gennem